

odložení vydání v § 99 odst. 1 tak, že důvodem zmíněného zbavení osobní svobody je nejen trestní řízení vedené v České republice nebo výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly pravomocně uloženy soudem České republiky, ale nově též případy, kdy bylo soudem České republiky rozhodnuto, že se na území České republiky vykoná nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody (např. přeměna původně podmíněně odloženého trestu odnětí svobody nebo uznání a výkon cizozemského rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody na území České republiky). Na navrhované rozšíření důvodu odložení vydání navazuje též návrh na rozšíření okruhu subjektů oprávněných odložení vydání navrhnout [§ 99 odst. 2 písm. d)]. Dále se do § 99 odst. 1 promítá terminologická změna u zjednodušeného vydání v § 96, podle něhož se souhlas s vydáním uděluje a nikoli vyslovuje.

Dále se navrhuje doplnit § 99 odst. 3 v tom smyslu, aby soud nemusel duplicitně vyžadovat stanovisko dotčených subjektů v situaci, kdy je již vyžádal státní zástupce.

V návaznosti na zpřesnění § 99 odst. 1 se v § 99 odst. 4 navrhuje doplnit, že o propuštění z vazby bude rozhodováno v podstatě s odkládací podmínkou spočívající v tom, že započne zbavení osobní svobody v řízení, pro které se vydání odkládá. Pokud totiž ke zbavení osobní svobody v řízení, pro které se vydání odkládá, nedojde (osoba, o jejíž vydání jde, např. nebude vzata do vazby ve vnitrostátním trestním řízení), odpadá z povahy věci důvod odkladu a osoba, o jejíž vydání jde, zůstává v předběžné nebo vydávací vazbě; následně bude realizováno její vydání.

Tyto změny se rovněž navrhují v případě odložení předání, jde-li o úpravu styku mezi Českou republikou a členskými státy Evropské unie (konkrétně se tyto změny promítnou do ustanovení § 210).

K bodům 53 až 55 a 82 (§ 100 odst. 4 a 6 a § 211 odst. 2 a 5)

V případě, že se osoba, která má být dočasně předána, nachází ve vazbě, je současná nejvyšší možná délka dočasného předání v trvání 1 měsíce (vzhledem k maximální přípustné délce trvání vazby) odpovídající. Nachází-li se však osoba, která má být dočasně předána, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, nic nebrání tomu, aby v konkrétním případě byla vzhledem k potřebám dožadujícího státu tato osoba předána i na dobu delší než 1 měsíc. Prodloužením maximální přípustné délky dočasného předání se tak zamezí nutnosti vydávat opakovaná rozhodnutí o povolení dočasného předání. Z tohoto důvodu se navrhuje v těchto případech nejvyšší možnou délku dočasného předání prodloužit až na 6 měsíců, což odráží požadavky praxe. Tato délka dočasného předání však představuje horní hranici, přičemž se nepředpokládá, že bude automaticky plně využívána ve všech případech, ale jen tehdy, pokud je to skutečně důvodné.

V konkrétním případě je potřebné při stanovení délky dočasného předání vzít v úvahu nejen potřeby dožadujícího státu, ale též další skutečnosti; např. u dočasného předání osoby, která se nachází ve výkonu ochranného léčení v ústavní formě, by při stanovení délky dočasného předání měla být zohledněna rovněž skutečnost, zda je osoba dočasného předání vůbec schopna a nakolik je dožadující stát schopen zajistit odpovídající léčbu, aby v důsledku dočasného předání nedošlo k narušení ochranného léčení. Mj. za tím účelem se nově předsedovi senátu ukládá obligatorní povinnost, aby si před rozhodnutím o dočasném předání

osoby, která se nachází v zařízení pro výkon ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, vyžádal stanovisko tohoto zařízení.

Tyto změny se navrhují jak pro případy dočasného předání osoby v rámci Evropské unie, tak pro případy dočasného předání osoby mimo rámec Evropské unie.

K bodu 58 (§ 116)

Navrhuje se, aby oprávnění vrátit trestní řízení do cizího státu, který je do České republiky předal, příslušelo nikoli orgánu, který rozhodl o jeho převzetí (tj. Nejvyššímu státnímu zastupitelství nebo v případě přímého styku při přebírání trestního řízení dozorovému státnímu zástupci), ale justičnímu orgánu, který trestní řízení v převzaté věci vede. Důvod vrácení trestního řízení (typicky návrat obviněného do státu, který původně trestní řízení do České republiky předal) může nastat až po podání obžaloby, tj. až v stádiu řízení před soudem. Je nepochybné, že v takovém případě by oprávnění vrátit trestní řízení měl mít soud.

K bodům 59, 96 a 98 (§ 131 odst. 1, § 311 odst. 1 a § 319 odst. 1)

Přebírání a předávání osob v rámci úkonů mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních zabezpečují obecně orgány Policie České republiky (§ 10). Zákon o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních pak speciálně pro některé případy svěřuje tuto pravomoc Vězeňské službě České republiky – a to pro případy, kdy je potřebné zajistit převzetí či předání osoby, která se nachází ve vazbě, ve výkonu trestu odnětí svobody či v ústavu pro výkon zabezpečovací detence. Pro tyto případy je Vězeňská služba vhodnější, jelikož tato zařízení spadají do její pravomoci. Ustanovení § 131, 311 a 319 se však neomezují pouze na tato zařízení a Vězeňská služba má tak povinnost přepravovat i osoby, které se nacházejí v ústavu pro výkon ochranného léčení, který je zcela mimo gesci Vězeňské služby [podle § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážní České republiky, ve znění pozdějších předpisů, Vězeňská služba ČR zabezpečuje eskorty do zařízení pro výkon ústavního ochranného léčení jen tehdy, pokud jejich výkon bezprostředně navazuje na výkon vazby, zabezpečovací detence nebo výkonu trestu odnětí svobody a má tak osobu ve svém zařízení].

S ohledem na zkušenosti z praxe a neúčelnost využívání orgánů Vězeňské služby České republiky k převzetí osob z jiných zařízení než je věznice či ústav pro výkon zabezpečovací detence se navrhuje omezit povinnost orgánů Vězeňské služby jen na tyto případy, které odpovídají vymezení v zákoně č. 555/1992 Sb., a v ostatních případech postupovat podle obecného ustanovení § 10.

K bodu 60 (§ 137a)

Návrh doplňuje chybějící úpravu pro případ udělování souhlasu se stíháním osoby či výkonem trestu (případně ochranného opatření) ve vztahu k osobě, ohledně níž Ministerstvo spravedlnosti z podnětu nebo se souhlasem soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, požádá příslušný orgán cizího státu o zajištění výkonu rozhodnutí na jeho území za situace, kdy cizí stát (zpravidla jako podmínku) před rozhodnutím o uznání a výkonu požaduje zmíněný souhlas. Souhlas lze k žádosti cizího státu udělit i poté, co bylo předání osoby do cizího státu k výkonu trestu (ochranného opatření) provedeno, a to za účelem prolomení zásady speciality, která může vyplývat např. z čl. 3 odst. 4 Dodatkového protokolu k Úmluvě o předávání odsouzených osob.

Součástí návrhu je dále stanovení kritérií příslušnosti tak, aby byl zachován pro účely řízení krajský stupeň a aby z hlediska místní příslušnosti bylo rozlišeno, zda se odsouzený dosud zdržuje v České republice či nikoli. Sledováno je hledisko účelnosti postupu dané dosažitelností osoby, již se řízení týká.

K bodu 61 (§ 146 odst. 3)

Jde o legislativně technickou změnu v návaznosti na doplnění odstavce 4 do § 12.

K bodu 62 (§ 164)

Jde o legislativně technickou změnu v návaznosti na změnu § 96.

K bodům 63 a 64 (§ 193 odst. 4)

V § 79 odst. 2 písm. b), který se týká mezinárodní spolupráce se státy mimo oblast Evropské unie, je stanoveno, že žádost podle odstavce 1 se nepodá, pokud nepodmíněný trest odnětí svobody, který má osoba, o jejíž vyžádání jde, vykonat, nebo jeho zbytek, je kratší než 4 měsíce. To ovšem neplatí, pokud má osoba vykonat též jiný nepodmíněný trest nebo jeho zbytek, přičemž jejich součet činí alespoň 4 měsíce a lze očekávat, že tato žádost bude podána i pro tento jiný trest nebo jeho zbytek.

Stávající právní úprava pro styk s členskými státy Evropské unie také vymezuje okolnosti umožňující vydat evropský zatýkácí rozkaz i pro skutky, které nespĺňují podmínky upravené v odstavci 2 větě druhé, nebo kterým brání některá z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a) nebo c). Nicméně chybí zde úprava obdobná písmenu b) citovaného ustanovení. Navrhuje se proto rozšířit úpravu § 193 odst. 4 také o případy, kdy za skutek splňující podmínky pro vydání evropského zatýkácího rozkazu bude nově považován též skutek, pro který je vydán samostatný evropský zatýkácí rozkaz (který je dosud platný), jenž pak může být doplněn dalším takovým rozkazem, vydaným pro skutek, který zmíněné podmínky nespĺňuje, nebo jehož vydání uvedené překážky brání.

K bodu 65 (§ 193 odst. 6)

Z poznatků praxe vyplynulo, že vznikají prodlevy mezi vydáním evropského zatýkácího rozkazu a jeho doručením Policejnímu prezidiu České republiky za účelem pořízení záznamu v Schengenském informačním systému a vyhlášení pátrání v členských státech nepřipojených k Schengenskému informačnímu systému. Navrhuje se proto zdůraznit požadavek na rychlost postupu soudu.

K bodům 70 a 74 (§ 203 odst. 10 a § 205 odst. 7)

Z důvodu nadbytečnosti se navrhuje zrušit informační povinnost státního zástupce či soudu vůči Ministerstvu spravedlnosti, které v této agendě nemá fakticky žádnou úlohu.

K bodu 71 (§ 205 odst. 1)

Návrh odstraňuje nedostatek stávající úpravy v podobě chybějícího zakotvení oprávnění soudu vyžádat si pro účely rozhodnutí o předání dodatkové informace, ač je takový postup

v praxi často nezbytný, přičemž pro účely předběžného šetření je stejné oprávnění státnímu zástupci explicitně přiznáno.

K bodům 72, 105, 106 a 110 [§ 205 odst. 2 písm. e), 225 odst. 2 písm. b), § 233 odst. 3 písm. a), § 245 odst. 1 písm. b), § 267 odst. 1 písm. b), § 284 odst. 1 písm. b), § 305 odst. 1 písm. b), § 328 odst. 1 písm. b), § 347 odst. 1 písm. b) a § 365 odst. 1 písm. b) a e)]

Jde o úpravu terminologie v zájmu jednoznačného promítnutí zásady analogické transpozice v otázce posouzení tzv. oboustranné trestnosti (z § 120 odst. 1 vyplývá, že při posuzování splnění podmínek pro uznání cizozemského rozhodnutí je nutné posuzovat oboustrannou trestnost ve smyslu, zda by konkrétní skutek naplňoval znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky). Také z rozsudku Soudního dvora ze dne 11. ledna 2017 ve věci C-289/15, který se týkal předběžné otázky k článku 7 odst. 3 a čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii, ve znění rámcové rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, vyplývá, že *podmínka oboustranné trestnosti musí být považována za splněnou v situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, jestliže by skutkové okolnosti zakládající trestný čin, jak byly popsány v rozsudku vydaném příslušným orgánem vydávajícího státu, jako takové byly rovněž trestné na území vykonávajícího státu, pokud by na tomto území nastaly.*

K bodu 73 (§ 205 odst. 3)

Dosavadní úprava postrádá výslovné řešení částečného předání v kombinaci s částečným nepředáním osoby, byť není důvod takový postup odmítat. Návrh proto přináší zakotvení tohoto postupu.

K bodům 75 až 78 (§ 206 odst. 1 a § 208)

Navržené znění reflektuje změny navržené v § 96 (blíže viz odůvodnění k tomuto ustanovení). Nadto se doplňuje v odstavci 2 oproti stávající úpravě povinnost předsedy senátu poučit osobu předtím, než se rozhodne, zda udělí souhlas, i podle § 205 odst. 2 písm. a), b), včetně důsledků postupu podle tohoto ustanovení.

Zmíněné důvody nepředání se v řízení o zjednodušeném předání neuplatní, takže zpravidla není osoba s jejich důsledky seznámena a uděluje souhlas, aniž by znala alternativu z této úpravy vyplývající. Nerozhoduje se proto s plnou znalostí věci a svých práv. Tato problematika dopadá pouze na české občany či občany jiných členských států s trvalým pobytem na území České republiky, přičemž dostane-li se jim takového poučení, mohou relevantně zvážit, zda nedat přednost poskytnutí ujištění podle § 203 odst. 6, jež by zajišťovalo případně uložený trest odnětí svobody (či ochranné opatření) vykonat v České republice, nebude-li osoba souhlasit s jejich výkonem v odsuzujícím státu. Ještě vážnější důsledky může mít neznalost úpravy podle § 205 odst. 2 písm. b), neboť vyžádaná osoba má zpravidla v daném případě silnější rodinné, sociální i společenské vazby k České republice a proběhne-li standardní předávací řízení, může při splnění zákonných podmínek být rozhodnuto, že předána nebude a k případné žádosti odsuzujícího státu může uložený trest či ochranné opatření vykonat v České republice poté, co zde bude příslušné rozhodnutí uznáno.

Dále se navrhuje navázat možnost podat stížnost proti rozhodnutí o vazbě, které je tu obligatorní, na současné podání stížnosti proti rozhodnutí o předání. Samostatná stížnost proti rozhodnutí o vazbě zcela postrádá opodstatnění, navíc nabyli by výrok o předání právní moci, bylo by nutno v zákonné lhůtě osobu předat bez ohledu na podanou stížnost.

Současně je navrhována úprava postupu při rozhodování o vazbě v řízení o zjednodušeném předání s ohledem na navržené změny § 206, v jejímž důsledku je kromě toho vyloučena stížnost. Návrh vychází z toho, že podmínky zjednodušeného předání je soud povinen před rozhodnutím o vazbě přezkoumat jako předběžnou otázku a své závěry v případě zjištění, že je dán některý z neprolomitelných důvodů nepředání, explicitně vyjádřit zamítnutím návrhu na opatření souhlasu osoby, proti čemuž stížnost přípustná je. Stěží tedy lze shledat důvody pro přípuštění stížnosti proti rozhodnutí o vazbě, jímž nejsou zkoumány žádné vazební důvody. Kromě toho dojde takto ke sjednocení úpravy s řízením vydávacím.

K bodu 83 (§ 213 odst. 3)

Jde o terminologickou změnu v souladu s navrženou změnou § 218 odst. 2 a 4, podle které ministr spravedlnosti bude rozhodovat pouze o tom, zda upřednostní nebo neupřednostní vydání osoby do třetího státu, který není členským státem Evropské unie. V řízení o předání osoby do jiného členského státu na základě evropského zatýkacího rozkazu již ministr spravedlnosti nebude mít žádnou rozhodovací pravomoc.

K bodu 86 [§ 225 odst. 2 písm. a)]

V souladu s obecným trendem posílení mezinárodní justiční spolupráce zejména v rámci evropských států s blízkou právní kulturou se po vzoru evropského zatýkacího rozkazu navrhuje v případě zaručení vzájemnosti umožnit předání i českých občanů do Islandu či Norska.

K bodu 87 (§ 235 odst. 1)

Odložení výkonu rozhodnutí o uznání příkazu k zajištění je ponecháno na zvážení příslušného justičního orgánu, přičemž jakmile pomine důvod pro tento postup, je justiční orgán povinen výkon zajistit. Stávající právní úprava stanoví, že odložení výkonu je potřebné učinit formou rozhodnutí. Nicméně proti tomuto rozhodnutí se nepřipouští žádný opravný prostředek, justiční orgán cizího státu nemůže proti tomuto rozhodnutí nijak brojit a na zajištění výkonu trvat. Z tohoto důvodu je formální akt vydání rozhodnutí nadbytečným krokem, a proto se navrhuje, aby justiční orgán odkládal výkon rozhodnutí pouze formou opatření. Zachovává se i nadále povinnost informovat cizí stát o odložení výkonu rozhodnutí (včetně navazujících informací) a také o pomnutí důvodu odložení výkonu rozhodnutí.

K bodům 88 až 91, 102 a 103 (§ 244 odst. 4, § 304 odst. 4 a § 327 odst. 5)

Návrh sleduje omezení informační povinnosti předsedy senátu (samosoudce) u nepravomocných rozhodnutí o uznání a výkonu tak, aby nebylo nezbytné tuto informaci jinému členskému státu podávat, je-li rozhodnuto zcela v souladu s uznávaným rozhodnutím a s připojeným osvědčením, neboť pro tento případ není nezbytné zjišťovat stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu.

K bodům 92 a 93 (§ 306)

V praxi byla zjištěna rozdílná praxe soudů při částečném uznání rozhodnutí, kdy některé soudy rozhodují pouze o uznání části rozhodnutí jiného členského státu a jiné soudy rozhodují jak o uznání části, tak o neuznání zbývající části rozhodnutí jiného členského státu. Za účelem sjednocení praxe se navrhuje, aby byl soud povinen rozhodnout jak o uznání části rozhodnutí, tak o neuznání jeho zbývající části, neboť tak bude zcela zřejmé, že zbývající část rozhodnutí se neuznává, nikoli že soud o ní opomněl rozhodnout.

Z důvodu zpřesnění se navrhuje doplnit nadpis u tohoto ustanovení tak, aby odrazil skutečnost, že se jedná současně o úpravu uznání i výkonu rozhodnutí.

K bodu 94 (§ 307)

Stávající právní úprava nestanoví, kdy může soud rozhodnout, že budou na území České republiky dodrženy lhůty pro podmíněné propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo pro předčasné ukončení takového trestu stanovené právem jiného členského státu Evropské unie, což v některých případech vede k tomu, že se odsouzený domáhá rozhodnutí podle tohoto ustanovení proto, aby dosáhl uplatnění pro něj výhodnější úpravy jiného členského státu na území České republiky. Smyslem rozhodnutí podle tohoto ustanovení však je především dosáhnout uznání a výkonu rozhodnutí (nikoli zvýhodnit odsouzeného) i v případě, že vydávající stát požaduje, aby Česká republika zohlednila jeho právní úpravu. Navrhuje se tedy v tomto směru doplnit předmětné ustanovení. Skutečnost, že vydávající stát hodlá požadovat zohlednění svých předpisů, může naznačovat způsob, jakým bylo vyplněno písmeno j) osvědčení.

K bodu 95 (§ 309 odst. 1)

Návrh odstraňuje nedostatek v určení, jakého dokumentu se zpětvzetí týká – rozhodnutí nebo i osvědčení, přitom v obdobných ustanoveních je výslovné uvedeno, že se institut zpětvzetí dotýká jak rozhodnutí, tak osvědčení (např. § 248, § 253 aj.). Navrhuje se proto pro zpřesnění doplnit vedle osvědčení i samotné rozhodnutí jiného členského státu.

K bodu 97 [§ 315 odst. 1 písm. c)]

Návrh si klade za cíl upřesnit, že v jiných případech než v případech uvedených v písmenu a) nebo b) lze rozhodnutí zaslat do jiného členského státu k uznání a výkonu jen s výslovným předchozím souhlasem jiného členského státu.

K bodům 99 a 100 (§ 320)

Návrh doplňuje ustanovení o chybějící úpravu příslušnosti pro účely udělení souhlasu, a to podle stejných principů jako v případě § 137a (blíže odůvodnění k tomuto ustanovení).

K bodu 101 [§ 324 odst. 1 písm. l)]

Stávající znění tohoto ustanovení ne zcela přesně provádí čl. 4 odst. 1 písm. k) rámcového rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty, který hovoří (nutno říci, že ne zcela jasně) o „povinnosti podrobit

se léčení nebo léčbě závislosti na návykových látkách“. Stávající znění tohoto ustanovení vychází z předpokladu, že citované ustanovení rámcového rozhodnutí pojmy „léčení“ i „léčba“ vztahuje k jednomu účelu, tj. „závislosti na návykových látkách“. Nicméně tento výklad se ukazuje jako příliš omezující a neodpovídající smyslu tohoto rámcového rozhodnutí. Navrhuje se proto upravit předmětné ustanovení tak, aby nadále nebylo omezováno pouze na léčení závislosti na návykových látkách, ale umožňovalo převzít i taková rozhodnutí, která ukládají povinnost podrobit se jinému druhu léčení.

K bodu 104 [§ 339 odst. 2 písm. a)]

Vzhledem ke skutečnosti, že podle § 338 odst. 3 není zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení po zahájení výkonu uznaného rozhodnutí možné, navrhuje se tuto alternativu pro rozpor s touto úpravou vypustit.

K bodům 107 a 108 [§ 347 odst. 1 písm. e) až g)]

Navrhuje se bez náhrady vypustit ustanovení § 347 odst. 1 písm. g), jelikož se amnestie prezidenta České republiky může vztahovat pouze na závazky nebo omezení uložená rozhodnutími orgánů České republiky, přičemž na základě rozhodnutí orgánů České republiky nemůže být jiným členským státem vydán evropský ochranný příkaz, který by byl zaslán do České republiky k jeho uznání. Nadto čl. 10 odst. 1 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU ze dne 13. prosince 2011 o evropském ochranném příkazu upravuje důvod odmítnutí uznání příkazu spočívající v promlčení či amnestii (milosti) pouze jako fakultativní. Je tedy na rozhodnutí členského státu, zda tento důvod do své právní úpravy promítne nebo nikoli.

K bodu 109 (§ 360 odst. 1)

Navržené změna zohledňuje úpravu nového § 48a.

K bodu 111 (§ 374 odst. 2)

Přestože směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech výslovně nepočítá s tím, že by vydávající stát měl k evropskému vyšetřovacímu příkazu přikládat vnitrostátní rozhodnutí o povolení úkonu právní pomoci, pro který byl tento příkaz vydán, některé členské státy vydávání takových rozhodnutí pro provedení úkonu vyžadují. Proto se navrhuje doplnit vnitrostátní prováděcí úpravu k této směrnici tak, aby v případě, že je Česká republika vydávajícím státem, bylo vydávání takových rozhodnutí výslovně umožněno; tato úprava má zabezpečit, aby v rámci spolupráce na základě evropského vyšetřovacího příkazu nedošlo ke zhoršení standardu spolupráce oproti „klasické právní pomoci“.

K bodu 112 (§ 378 odst. 2)

Aby standard spolupráce s jinými členskými státy Evropské unie na základě evropského vyšetřovacího příkazu nebyl nižší než u klasické spolupráce na základě žádosti o právní pomoc, navrhuje se stanovit přiměřené použití § 42 odst. 2 o použitelnosti důkazů získaných od cizozemských orgánů a § 43 odst. 2 o účinnosti doručení písemnosti v trestním řízení provedeného cizozemským orgánem.

K bodu 113 (§ 394 odst. 2)

Jde o legislativně technickou reagující na přečíslování ustanovení v souvislosti s navrženou změnou § 378.

K čl. II [přechodná ustanovení]

Je třeba upravit případy, kdy justiční orgán před nabytím účinnosti tohoto zákona podal návrh na provedení úkonu soudu. S ohledem na potřebu urychleného postupu, kdy jde mnohdy o neodkladné nebo neopakovatelné úkony, se navrhuje stanovit, že příslušnost soudu určená podle pravidel stanovených před nabytím účinnosti tohoto zákona se nemění, pokud nedojde k její změně zákonem předvídaným postupem (§ 25 trestního řádu).

Zároveň se staví najisto postavení stávajícího asistenta národního člena Eurojustu.

K části druhé – účinnost

Vzhledem k rozsáhlosti navržených změn se účinnost návrhu zákona stanoví k prvnímu dni šestého kalendářního měsíce následujícího po dni jeho vyhlášení.